

fil Vædringsforslagene serberede saa hurtigt, at vi knapt kunde sætte os ind i Spørgsmaalene, inden vi skulde til at stemme. Hvad mig angaar, har der altsaa været den Vanskelighed, at jeg overhovedet ikke har kunnet tage Stilling til Sagen, før jeg saa Vædringsforslagene, da jeg kom her i Tinget i Dag. Nu hørte jeg ganske vist den ærede Ordfører sige, at det er ganske ligegyldige Ting, der her ligger for, og at det nærmest er Redaktionsændringer, der skulde foretages i det ved 2den Behandling vedtagne Forslag. Det forekommer mig dog ikke at være saaledes; det forekommer mig, at Sagen har en vis Betydning. Det er Vædringsforslag Nr. 1 til § 4 og den dertil hørende Vædring under Nr. 3, som jeg tænker paa. I Lovforslaget, saaledes som det blev vedtaget ved 2den Behandling, var det bestemt, at der skal være en Garantifond af Hypotekobligationer, som Staten skulde garantere. Dette har været Folketingets Standpunkt ved Behandlingen af denne Lov, medens Ministerens Standpunkt har været det, at Ministeren vilde udstede Statsobligationer til et Beløb af 15 Millioner — eller 30 Millioner har der været Tale om. Nu er man mellem 2den og 3dje Behandling gaaet ind paa Finansministerens Mening, hvad den ærede Minister jo ogsaa nu kvitterede for, men det forekommer mig ikke, at den ærede Ordfører nævnte nogen Grund dertil undtagen denne, som kunde synes meget udtømmende, at det var den naturligeste og rimeligste Ordning. Men hvis det virkelig var den naturligeste og rimeligste Ordning, saa synes det mig at være endda ret uværdigt for Folketinget, at man ikke tidligere er kommet til den Overbevisning. Udvalget har jo slyst med denne Lov i længere Tid, baade mellem 1ste og 2den Behandling og nu inden 3dje Behandling, og først nu sidste Dag, da 3dje Behandling skal finde Sted, er man kommen til den Anskuelse, at dette er den naturligeste og rimeligste Ordning. Jeg kan ikke tro, at det, som den ærede Ordfører siger, er udtømmende; jeg tror ogsaa, det vilde være næsten bestemmende for Folketinget og dets udmærkede Udvalg, hvis det var Tilfældet. Nej, den ærede Ordfører vil vistnok indrømme, at Grunden er en helt anden. Grunden er den, at der er sket noget meget vigtigt her i Landet, at den politiske Stilling er bleven aldeles forandret, og at dette har indvirket paa det ærede Udvalg og dets Ordfører. Jeg kan ikke tro andet end, at Udvalgets Stilling havde været en anden, hvis vi havde staaet saaledes, at vi ikke havde haft nogen regelmæssig Finanslov — ja, saa havde vi jo

ikke været her, saa min Hypotese er jo for saa vidt fejlagtig — men jeg kan ikke tro andet, end at just det, at vi have faaet en regelmæssig Finanslov, gør, at man nu er gaaet over til den ærede Finansministeres Mening paa dette Punkt og har indrømmet Ministeriet Estrup Bemyndigelse til at udstede Statsobligationer, optage Statslaan, paa 15 Millioner. Det vil jeg forvare mig imod straks, at jeg skulde mene, at den Situation nu skulde være indtraadt, at det var rimeligt, at Folketinget paa den Maade forandrede sin Stilling over for det nuværende Ministerium. Jeg har som sagt ikke hørt nogen Begrundelse derfor, men jeg tror, at Grunden er den politiske, at man nu mener, at der nu ikke er noget til Hinder for, at vise Ministeriet den Tillid, som vises det ved, at man giver det Tilladelse til at optage et saadant Statslaan. Da det, at jeg tav ved denne Værlighed og stemte for Forslagene, kunde føre til, at man kunde slutte deraf, at jeg ogsaa paa andre Punkter vil tiltræde den Opfattelse, og jeg heller ikke tiltræder den for denne Sags Bedkommende, saa vil jeg forvare mig derimod, idet jeg ikke vil stemme for disse Vædringer og haaber, at hvis nogen deler min Mening paa dette Punkt, ville de ogsaa stemme derimod. Jeg tror ikke, at denne Sag er saa ringe, som den ærede Ordfører vil gøre den til. Hvis man ikke skulde dele min Opfattelse — hvad jeg ikke har nogen Grund til at tro — og hvis Vædringsforslagene vedtages, saa agter jeg at stemme imod Lovens endelige Vedtagelse.

Ordføreren (M. Sørensen): Jeg skal ikke komme ind paa nogen lang Forhandling med den højtærede Finansminister; de Betænkkeligheder, han fremsatte i Dag, vare de samme, som han har fremsat tidligere dels i Salen, dels i Udvalget, Betænkkeligheder, som i Grunden efter min Mening ikke ville have noget Værd lige over for det praktiske, faktiske Forhold, som vil komme til Stede, naar Hypotekbanken er oprettet. Der er dog nogle enkelte Udtalelser af den ærede Finansminister, som jeg ganske kort skal opholde mig ved. Det første er det om Renten af Garantifonden, at Udvalget havde glemt at faa sat ind, at Staten havde Renterne. Her synes jeg, at Forholdet er ganske klart. Staten giver disse Penge som et Slags Depositum, der lægges hen i Hypotekbankens Gemmer, saa her bliver i Virkeligheden ikke Tale om Renter i den Forstand, som det ellers er Tale om med Renter, da Staten betaler Renterne til sig selv, og kun i det Tilfælde, som er